

проблем в будь-якій сфері багатопрофільної галузі дошкільної освіти. Компетентнісний підхід акцентує увагу на результаті освіти, що розглядається не як сума засвоєної інформації, а як уміння діяти в різних, у тому числі проблемних комунікативних ситуаціях.

Список використаних джерел

1. Болотов В. А., Сериков В. В. Компетентностная модель: от идеи к образовательной программе. *Педагогика*. 2003. №10. С. 23-51.
2. Луначек В. Е. Компетентнісний підхід як методологія професійної підготовки у вищій школі. *Держава та суспільство*. URL: <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/putp/2013-1/doc/4/01.pdf>.
3. Овчарук О. В. *Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи: Бібліотека з освітньої політики: колективна монографія*. Київ: К.І.С., 2004.
4. Прокопенко І. Ф. Педагогіка: баз. підруч. для студ. вищ. навч. закладів III-IV рівнів акредитації. Харків: Фоліо, 2015.

Тамара Храпач

студентка Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка
(науковий керівник – доцент О. Лук'яненко)
(м. Полтава, Україна)

ГЕНДЕРНИЙ ПІДХІД У КУЛЬТУРОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ

Соціальна стабільність та розвиток тісно пов'язані з розвитком гуманітаризму та демократії. Стратегії розвитку майбутнього українського суспільства повинні бути повністю зосереджені на створенні фундаменту для гендерної рівності.

Модерна ідея гендерної рівності формується на засадах розгляду жінок як суб'єктів соціальних процесів. Мають функціонувати еквівалентні уявлення про чоловіків та жінок та їх взаємовідповідні культурні та символічні характеристики. Варто частіше говорити про відрив від ієрархічно побудованого суспільства та формування нового суспільства, де всі однаково цінні, незалежно від статі, раси, національності, релігії чи сексуальної орієнтації.

Ідея жіночої суб'єктності та природності міститься в працях Арістотеля, Ж.-Ж. Руссо, І. Кант, Ф. Ніцше та інші відомих філософи. Противниками феміністичної ідеології є А. Шопенгауера, З. Фрейд та інші. У своїй роботі вони аргументували домінування чоловіків у суспільстві на основі їхніх фізіологічних особливостей та розумових здібностей. Концепція гендерної рівності була піднята в окремих роботах французьких учених Вольтера, Д. Дідро.

1960–1970-ті були пов'язані з відродженням жіночого руху, який створив «другу хвилю» фемінізму. Основна риторика була пов'язана з боротьбою проти

расової дискримінації, ліквідацією різних форм дискримінації та посиленням демократичних процесів. Феміністичний рух був розділений на два основні потоки: ліберальний та радикальний.

Однією з найвпливовіших робіт у всіх сферах фемінізму є С. Бовуара «Друга стать» (1949). Обговорення гендерних подібностей та відмінностей виявилось важливим для розвитку жіночого руху. У 1963 році в Північній Америці вийшла робота журналістки Бетті Фрідан «Таємниця жіночності». Це прирівнюється до класичного припущення про ліберальну форму фемінізму.

Потім слід зазначити, що прихильники фемінізму «другої хвилі» були натхненні ідеологіями марксизму та психоаналізу. У 1960-х роках деякі теоретики-ліві феміністки звернулися до психологічного аналізу, проаналізувавши глибшу структуру людського духу з недостатньою класовою схожістю для пояснення ієрархії гендерних відносин у суспільстві. Я виявив, що його слід включити до. Роботи Дж. Мітчелла «Жінки: найдовша революція» (1966) та «Жіночий статус» (1971) вважаються класикою в цій галузі фемінізму. Для єдиного аналізу матеріальних, біосоціальних та ідеологічних умов жіночого гноблення автор використовує наведену вище теорію.

Осібне питання – питання жінки на війні. його досліджували К. Кобченко та О. Лук'яненко. Дослідження ролей та внеску жінок за часів СРСР, під час Другої світової війни, було повністю включено в дозволений дискурс героїчної історії «Великої Вітчизняної війни», в першу чергу вихваляючи військову та трудову експлуатацію радянських жінок. Вона полягала також у відсутності наукових та соціальних дискусій.

Питання «жінки та війна» є складним, багатограним та суперечливим. Формальна політика, ідеологічні зобов'язання, військові стратегії, повсякденна практика, гендерні норми та стереотипи, колективні травми, особиста пам'ять, політика пам'яті тощо нерозривно переплітаються. Тому кожен аспект цієї теми вивчається лише з міждисциплінарної точки зору. Період Другої світової війни дуже важливий з огляду на його загальний характер. Це вплинуло майже чи не на кожну жінку в Європі, і вона була змушена якось реагувати на різкі зміни у звичному способі життя.

Аналіз гендерних аспектів війни та армії з феміністичної точки зору неминуче дасть загальну картину та розуміння досвіду жінок у збройних конфліктах, за межами деяких усталених підходів та методів у вітчизняній історії. Це потрібно спростити (і, отже, погано спотворити). Однією з них є подвійна опозиційна система, де фронт проти тилу, а жіночність проти чоловічності. Усі ці межі розмиті і загалом безглузді, оскільки вони утворюють набагато складніші конфігурації, які неможливо проаналізувати та оцінити в чорно-білій двійковій системі.

Отже, формуючи комплекс рекомендацій, що характеризують феміністичні методи дослідження, зауважимо наступне: зосередьтесь на досвіді справжньої жінки. Вивчіть бажання та орієнтація на знання для і про жінок. Займайтесь постійною саморефлексія в процесі дослідження.

Список використаних джерел

1. Кобченко К. Жінки як військовий ресурс тоталітарної влади: радянські гендерні стратегії передвоєнного часу. *Жінки Центральної та Східної Європи у Другій світовій війні: гендерна специфіка досвіду в часи екстремального насильства: зб. наук. праць* / за наук. ред. Г. Грінченко, К. Кобченко, О. Кісь. Київ: ТОВ «АРТ КНИГА», 2015. С. 61-78.

2. Лук'яненко О. В. Рятуючи та віднімаючи життя: студентка-освітянка на полі німецько-радянської війни. *Гілея: науковий вісник: Збірник наукових праць*. 2018. Випуск 131. С.72-75.

3. Таран Л. В. Жіноча роль: жінка-автор у сучасній українській прозі: емансипаційний дискурс. Київ: Основи, 2007. 128 с.

Владислав Шевченко

*магістрант Луганського національного
університету імені Тараса Шевченка
(м. Полтава, Україна)*

ФРАНЦУЗЬКИЙ БАЛЕТ НАПЕРЕДОДНІ РЕФОРМИ ЖАНА БАТИСТА ЛЮЛЛІ

Поява балету як самостійного жанру музичного театру в нашій уяві переплітається з культурним життям Франції XVII століття та королівським двором Людовика XIV. Дуже часто народження балету пов'язують лише з іменем Жана Батиста Люллі і його традиційно вважають засновником цього мистецького жанру, якому в наступні століття судилося відділитися від опери і самостійно завойовувати театральні сцени Європи.

Кількість наукових праць, присвячених творчості Ж. Б. Люллі впродовж останніх трьох десятиліть значно зросла. У виданнях російських мистецтвознавців є розділи, присвячені історії балету [6; 7; 9], або водночас розвитку опери й балету [2; 8]; розділи в роботах, присвячених теоретичному вивченню музичних жанрів XVII століття [1; 3; 4] також містять відомості про французький балет цього часу..

Серед наукових праць зарубіжних дослідників виділяються монографії [11] і спеціальні дослідження опер і балетів Ж. Б. Люллі [10]. Важливим етапом стала публікація покажчика творів Ж. Б. Люллі, складеного Х. Шнайдером [12]. У цілому ж сьогодні домінує тенденція до висвітлення найширшого кола аспектів, пов'язаних із балетами Ж. Б. Люллі, прикладом чого можуть служити роботи Жерома де ла Горжа (166-169).